USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **I. N.,** zastoupený JUDr. Veronikou Pupalovou, advokátkou se sídlem Májová 606/35, Cheb, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2023, č. j. CPR-36602-9/ČJ-2023-930310-V243, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 3. 2024, č. j. 33 A 3/2024-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 7. 9. 2023 zajištěn v návaznosti na silniční kontrolu, při které bylo zjištěno, že předložený občanský a řidičský průkaz (vystavené Rumunskem na jméno I. T., nar. dne X), jsou padělky. To bylo následně potvrzeno odborným vyjádřením o posouzení pravosti dokladu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 8. 9. 2023. Během výslechu žalobce jakožto účastník řízení o vyhoštění, které s ním bylo téhož dne zahájeno, uvedl, že je státním příslušníkem Moldavska, přičemž rumunské doklady si nechal vystavit blíže nespecifikovanou společností z Moldavska (kterou si během svého tehdejšího pobytu ve Španělsku našel na internetu, za což jí zaplatil celkem 3.800 EUR). Rozhodnutím uvedeného orgánu ze stejného dne, č. j. KRPP-130624-17/ČJ-2023-030022, pak bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 1, 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), uloženo

správní vyhoštění, s tím, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, byla stanovena na 4 roky. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal, žalovaná však rozhodnutím označeným v záhlaví potvrdila (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] Žalobu, kterou se žalobce proti napadenému rozhodnutí bránil u Krajského soudu v Plzni, tento rozsudkem označeným v záhlaví zamítl (dále „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Žalovaná se podle krajského soudu nedopustila namítaného procesního pochybení v podobě nedostatečného poučení žalobce a jeho rovněž vyslechnuté přítelkyně (státní příslušnice Ukrajiny, pobývající v České republice na základě dočasné ochrany), u které žalobce (během svých nepravidelných návštěv České republiky, především za účelem účasti na pokerových turnajích) pobýval. Žalovaná podle krajského soudu zjistila skutkový stav dostatečně spolehlivě; postavila najisto, že žalobce je státním příslušníkem Moldavska a že se sice narodil jako I. T., později však převzal příjmení N. od své manželky; bylo prokázáno, že jím předložené doklady vystavené Rumunskem jsou padělky (vyplývalo to i z vlastního vyjádření žalobce). Ten sice tvrdil, a po krajském soudu požadoval doplnit dokazování v rozsahu, že mu bylo uděleno pobytové oprávnění ve Španělsku (kde pobýval a rovněž ho tam navštěvovala jeho přítelkyně), krajský soud však tento důkazní návrh považoval za nadbytečný a aproboval závěr žalované, že takovým pobytovým oprávněním žalobce nemohl platně disponovat, bylo-li podle dokladu (předloženého v odvolacím řízení) vystaveno na podvodně vytvořenou identitu (tj. I. T.) a bylo-li současně na základě informace od španělských orgánů zjištěno, že dřívější pobytové oprávnění vystavené ve Španělsku na jeho pravou identitu pozbylo platnosti již dne 16. 1. 2013. Žalobce dále argumentoval nepřiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do jeho osobního a rodinného života; ke svému bratrovi však žalobce neuvedl žádné bližší informace a ve vztahu k žalobcově přítelkyni krajský soud konstatoval (s odkazem na rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 231/2021-43, bod 21), že na sobě s žalobcem nejsou nikterak závislí a nic jí nebrání vycestovat spolu s žalobcem (dokonce uvedla, že k tomu je připravena). Jiné relevantní vazby k území České republiky či EU žalobce neuvedl, krajský soud proto neshledal zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život nepřiměřeným, přičemž za přiměřenou a dostatečně odůvodněnou shledal i délku trvání zákazu vstupu na příslušná území.

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále „stěžovatel“) namítl, že krajský soud jeho žalobní námitky vypořádal nedostatečně a formalisticky. Stěžovatel disponuje pobytovým oprávněním na území Španělska, které žalované nepříslušelo vyhodnotit jako neplatné, neboť pro to nemá pravomoc a také v tomto ohledu nedostatečně zjistila skutkový stav. Krajský soud připustil, že ke zrušení tohoto oprávnění nejsou zdejší orgány kompetentní, aproboval však nesprávný závěr, že žalovaná mohla přesto přistoupit k vyhoštění stěžovatele (navíc na téměř maximální zákonem umožněnou dobu). Krajský soud také vyhodnotil skutkový stav jako dostatečně spolehlivě zjištěný přesto, že stěžovatel zmínil vazbu na svého bratra a jeho rodinu žijící na území jiného členského státu EU, žalovaná však na prověření této vazby

rezignovala. Stěžovatel navíc již v odvolání uváděl, že s ním je vedeno trestní řízení, přičemž pokud by byl nucen vycestovat před jeho skončením, pak by bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Tuto skutečnost krajský soud nereflektoval. Okresní soud v Tachově (u kterého je věc vedena pod sp. zn. 9 T 154/2023) o tomto domnělém trestném činu (podle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) dosud pravomocně nerozhodl. Pochybením krajského soudu bylo též potvrzení nepřezkoumatelných úvah žalované o dopadech správního vyhoštění stěžovatele na vztah k jeho snoubence. Stěžovatel tvrdil, že jejich případné společné vycestování zpět do Moldavska by jí způsobilo značné obtíže, neboť by tam nemohla legálně pobývat (a ani v EU po případném návratu). Žalovaná se jich dotazovala, zda by byli ochotni opustit území EU, aniž by je o těchto komplikacích poučila. Krajský soud tyto faktické komplikace označil za fabulace. Stěžovatel navrhl napadený rozsudek zrušit.

[4] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s napadeným rozsudkem, aniž by k jeho obsahu či obsahu kasační stížnosti uvedla cokoli bližšího. Nebylo proto nutné její vyjádření zaslat stěžovateli.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná. Jedná se však o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s."), je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*, v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Dovodil, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*; 2) kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*; 3) existuje potřeba učinit tzv. *judikaturní odklon*; 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu je shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele*.

[7] Stěžovatel žádný důvod pro přiznání přijatelnosti kasační stížnosti výslovně neuvedl a ani Nejvyšší správní soud takový důvod neshledal. Krajský soud se nedopustil žádného zásadního pochybení. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, náležitě odůvodněný a závěry v něm přijaté se nevymykají ustálené rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.

[8] Stěžovatel namítl, že krajský soud nezohlednil proti němu probíhající trestní řízení, které mělo být překážkou uložení správního vyhoštění, neboť by v opačném případě bylo

zasaženo do stěžovatelova práva na spravedlivý proces. Tato námitka však není přípustná, neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nadto lze poznamenat, že podle § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *v době, po kterou nelze podle rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci umožnit vstup na území, policie udělí vízum nebo povolí vstup na území, pokud účelem pobytu na území je předvolání státního orgánu České republiky a nelze-li věc vyřídit z ciziny*. Jak již ke vztahu mezi uložením správního vyhoštění, jakožto specifického preventivního opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52, č. 1164/2007 Sb. NSS), a probíhajícím trestním řízením uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 13. 7. 2023, č. j. 19 A 16/2023-20, bodě 14, pokud by „*trestní orgány potřebovaly osobní účast žalobce, je tato situace předvídaná zákonem o pobytu cizinců a řešitelná. Dále jeho zájmy v trestním řízení může hájit právní zástupce.*“ K takovému závěru dospěla i žalovaná na str. 9 napadeného rozhodnutí. Nejedná se tedy o pochybení krajského soudu, když k probíhajícímu trestnímu řízení nepřihlédl z úřední povinnosti.

[9] Ve zbylých částech kasační stížnosti stěžovatel toliko stručně polemizuje s krajským soudem pomocí obdobných argumentů, které již krajský soud dostatečně podrobně a přezkoumatelným způsobem vyvrátil. Pro stručnost lze odkázat na judikaturu popisující, jaké vady naplňují kasační důvod nepřezkoumatelnosti rozsudku (např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[10] Jde-li o otázku, zda žalovaná mohla správní vyhoštění uložit i přes existenci pobytového oprávnění vystaveného španělskými orgány na jméno I. T. (tj. nikoliv na jméno I. N., jak potvrdily), pak lze opětovně poukázat na skutečnost, že podle informace rumunských orgánů taková osoba v jejich databázi neexistuje (a že se tedy v případě předloženého občanského a řidičského průkazu jedná o padělky). Jak uvedl krajský soud, v existenci podvodně získaného španělského pobytového oprávnění (tj. na základě dokladů, které jsou prokazatelně padělky) nelze spatřovat překážku uložení správního vyhoštění (bod 14 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijatelnost kasační stížnosti ani v závěrech krajského soudu týkajících se dopadů napadeného rozhodnutí do osobního a rodinného života stěžovatele, respektive do jeho vztahu ke snoubence a bratrovi (body 16, 18 a 20 napadeného rozsudku). Totéž platí ohledně namítaného nedostatečného poučení stěžovatele a jeho snoubenky během jejich výslechu stran otázky, zda by byla ochotna opustit území EU společně s ním (body 17 a 20 napadeného rozsudku). Stěžovatel k uvedeným námitkám na podporu svého nesouhlasu se závěry krajského soudu ostatně relevantní argumentaci neuvedl.

[11] Lze připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, či ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, bod 23). Ani případná drobná pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (zmíněné usnesení

Ostapenko nebo usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 1 Azs 379/2017-26, bod 10). Jinými slovy, Nejvyšší správní soud má zasahovat pouze v případě hrubých vad týkajících se skutkových závěrů nebo jiných zásadních pochybení krajského soudu, což však není stěžovatelův případ.

[12] Je možné dodat, že přijatelnost kasační stížnosti v tomto případě nelze dovodit ani z dalších důvodů předvídaných ve zmíněném usnesení *Ostapenko*. Nejedná se zde o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikatorního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecňující) význam pro další soudní i správní praxi. Ani taková situace (i s ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti případu) však ve stěžovatelově případě nenastala. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud dostatečně zohlednil veškeré skutečnosti uváděné tím, u něhož neexistují pochybnosti ohledně naplnění zákonných předpokladů pro uložení správního vyhoštění. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (srov. usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, č. j. 8 As 120/2022-28, bod 9).

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, neboť svým významem nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s).

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53). Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly náklady nad rámec běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2024

Eva Šonková
předsedkyně senátu